

Ναοὶ Μητροπόλεως τὴν ἡμέραν τῆς Ἀναστάσεως, κόσμος ἐπὶ τῶν δύο πεζοδρομίων τῶν τριῶν κεντρικῶν ὁδῶν μας καὶ μέσῳ αὐτῶν ἀμαξίαι προσωποδοφῶν καὶ μὴ, δομινοφορούντων καὶ μὴ, μετημφισμένων καὶ μὴ, βραδέως κινούμεναι, ἐνίοτε ἀναστελλόμεναι, κάποτε ῥίπτουσαι ἀηδῶς καὶ ἀναιδῶς πλήρεις στραγαλοχούφτας, ἀπειλήσασαι τὸν δεξιὸν ὀφθαλμὸν ἐνὸς φίλου μου, παρὰ λύσασαι τὸν πῖλον μιᾶς ἐχθρᾶς μου, μὴ παριστῶσαι τίποτε, καμμίαν μὴ γεννώσαι ἐντύπωσιν, οὔτε τὴν ἐκπληξιν, οὔτε τὸ μειδιάμα, οὔτε ἡδονὴν ὁράσεως, οὔτε πνεύματος ἀπόλαυσιν, ξηραὶ, ἄχροι, βωβαί, κάπου κάπου παρεμβαινέουσι καμμιὰ γαϊδουροκαβαλλάρια, δύο κάρρα κατὰφορτα ὄνων, ὄχι, ἀνθρώπων, τὸ αἰώνιον κάρρον μὲ τοὺς ἱατροὺς καὶ τὸν νοσοῦντα γαϊδάρον, ἐν ἀτμόπλοιον διακωδωνισθὲν ὑπὸ τῆς Ἐφημερίδος ἀπὸ σοφὶ μαῦρο καὶ παληοκούλερα ὡς σημαίας, μὲ πλήρωμα ναυτικῶν καὶ τρεῖς ναυάρχους, εἰς διάβολος γιὰ μπουγάδα, ὅλα τὰ σινδόνια, τὰ τραπεζομάνδyla, ἡ πετσέταις, ἡ πατανίαις, τὰ βρωμόρουχα, τὰ μπουρνούζια, ἐπίσης ὁ φελλὸς, ἡ λάσπη, χρησιμεύσαντα εἰς μετεμφισμούς, καὶ ἐπὶ τέλους εἰς τὰ Χαντεῖα ἐκεῖ, τὸ ἀμφικτιονικὸν συνέδριον ἐνθρονισμένον διὰ τὴν πειράξην δῆθεν, τὴν πῆ τὴν εὐφυολογίαν του, τὴν ἐπιφωνήσῃ τὸ μπράβο του καὶ τὸ κάτω του, βουνὸ ἀπὸ χάχιδες, κόσμος θεατῶν, διὰ τὴν ἰδοῦν τοὺς ἄλλους, τοὺς μασκαράδες, καὶ τὴν διασκεδάσουν δωρεὰν ἀπὸ χρήματα, δωρεὰν ἀπὸ κόπους, ἰδοὺ τί ἦτο ἡ **τελευταία Ἀθηναϊκὴ ἀποκρητικὴ Κυριακὴ**.

Ἐνθάδε κεῖται ἡ μακαρίτισσα, ταφεῖσα ὑπὸ φύκος κάτω τοῦ μηδενικοῦ καὶ ἀηδίαν ἐκφραζομένην μὲ δισεκατομμύρια.

Ῥωμηοί! εἰσθε σιχαμεροὶ ὅταν σοβαρεύεσθε, εἰσθε σιχαμεροὶ ὅταν μασκαρεύεσθε. Κατορθώσατε νὰ διαφθεῖρητε καὶ τὴν διαφορὰν αὐτὴν ἀκόμα. Μπράβο σας! Ὡς ἐν τῷ Κράτει παρεδώσατε τὴν πολιτικὴν ὡς ἐπαγγέλμα εἰς μίαν τάξιν κατὰ τὸ μάλλον καὶ ἥττον Κατεργαρέων, ἥτις σὰς ἐξάντλει, σὰς φορολογεῖ, σὰς ἀτιμάζει καὶ σὰς ληστεύει, οὕτω καὶ εἰς τὰς μασκαράδας σας ἕκαστος λέγει ἅς γίνη ὁ ἄλλος μασκαράς, δὲν συνέρχεσθε ἐπομένως εἰς σύνδεσμον διὰ τὴν παραγὰγῃτε τίποτε καλὸν καὶ κολυβάτε ὅλοι ἐντὸς τοῦ ἔλους τῆς ἀηδίας.

Θὰ σηκωθῇτε καμμίαν ἀποκρητικὴ Κυριακὴν καὶ μὴ βλέποντες κανένα μετημφισμένον θὰ πῆτε μιᾶ φωνῇ ὅτι τὰ χάσατε καὶ ὅτι δὲν ἦλθαν ἀκόμη αἱ ἀπόκρεω. Θὰ ἐκλάβητε τὴν ἀνοιξιν διὰ χειμῶνα, τὸ θέρος διὰ φθινόπωρον, τὴν πρωίαν διὰ νύκτα, τὸν οὐρανὸν διὰ στέγην σας καὶ ξέοντες ὡς βλάκες τὴν κεφαλὴν θὰ λέγῃ ἕκαστος ἐξ ὑμῶν, μὰ παρὰξενον, σάνα μοῦ φαίνεται πῶς χάλασ' ὁ κόσμος!

Καὶ θὰ εἰσθε μόνον σεῖς οἱ χαλασμένοι, σικαὶ ἀνθρώπων, εἰδῶλα καμώντων.

Καλεδάν.

ΦΡΟΥ - ΦΡΟΥ

Οἱ ὑπαξιωματικοὶ λαμβάνουν κατὰ δεκαημερίαν **8,40**. Ἐσχάτως τοῖς ἐπεβλήθη στρατιωτικόν τι βιβλίον, τιμώμενον **4 δρ.** ὁ τόμος, ἐνῶ δὲ ἄλλοτε τοὺς τοιοῦτους φόρους τοὺς ἐπλήρονον ἀπὸ 50 λ. τὴν δεκαημερίαν· ἤδη κατακρατοῦνται καὶ αἱ 4 δραχμαὶ, καὶ οὕτω ἕκαμον οἱ κύριοι ὑπαξιωματικοὶ τὴν ἀποκρητὴ των μὲ **1,40**. Καλὴ ὑπομονή!

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΤΟΥ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ.

6.

ΚΑΚΗ ΩΡΑ.

6.

(Συνέχεια τοῦ ἀριθ. 251).

Καὶ ἐπὶ τέλους ἡ Εὐθαλία ἦτο κόρη τῶν ἰδιοτροπιῶν τῆς· καὶ ὅταν δὲν εἶχε πλέον ἐπιχειρήματα ἵνα πολέμησῃ τοὺς ἐλέγχους τῆς συνειδήσεώς της διὰ τὸν ἀμαρτωλὸν αὐτὸν δυακμὸν ἐν τῷ ἔρωτι, περιωρίζετο νὰ ὑφῇ τοὺς ὅμους, καὶ διαγράφουσα καλλιτεχνικώτατον περὶ τὰ χεῖλη μορφασμὸν ν' ἀποστομόνῃ μ' ἐν οὐφ! τὸν φορτικὸν αὐτὸν πνευματικὸν — τὴν συνείδησιν — ὅν πάντες φέρομεν ὡς ἐφόδιον ψυχῆς μεθ' ἡμῶν.

Αὐτὰ ὅλα τὴν καθυσχύχσαν· ὁ πυρετὸς τῶν πρώτων ἡμερῶν ἔπαυσε· ἀπὸ ποιητῆς ἔγινε μαθηματικὸς· κατήντησε λογία νέα· ἐλογάριαζεν ὡς διδάσκαλος τὰς ὥρας καὶ τὰς ἡμέρας τῆς. Δευτέραν, Τετάρτην καὶ Σάββατον τὰς εἶχε προσδιορισμένας διὰ τὸν Θεαγέννην. Τρί-

την, Πέμπτην καὶ Παρασκευὴν, διὰ τὸν Γιάννην· ἡ Κυριακὴ ἦτο ἀδύνατον νὰ διατεθῇ· οἱ γονεῖς, ὁ ἀδελφός, οἱ ξένοι ἠγγρύπνουν τὴν ἡμέραν ἐκείνην πλείοτερον, ἐμπόδιζον. Ἐπίσης εἶχεν ὁρίσει καὶ τὰς ἡμέρας τῆς ἐπιστολογραφίας της, ὡς νὰ ἐπέστελλεν εἰς τὸν ἕνα διὰ τοῦ αὐστριακοῦ καὶ εἰς τὸν ἄλλον διὰ τοῦ ἀτμοπλοίου τῶν Γαλλικῶν Διαπορθμεύσεων. Κατ' ἀρχὰς ἔκαμνε μερικὰ λάθη· ἐσυγχίζετο ὁ εἰς· ἐλησημονεῖτο ὁ ἄλλος. Πήγαινε νὰ γράψῃ, «ἀγαπητέ μου Γιάννη»· καὶ ἔγραφε: «ὄνειρόν μου Θεαγέννη!» Ὡμίλει πρὸς τὸν τελευταῖον περὶ τῆς χθεςινῆς συνεντεύξεως ἐνῶ ἦτο τοῦ Γιάννη· ἐξέσχιζε τὰς ἐπιστολάς καὶ τὰς ἐπανέγραφεν· ἕως ὅτου ἐσυνείθισε καὶ εἰργάζετο πλέον κανονικώτατα, ὡς νὰ ἦτο χρονόμετρον. Ὁ ἐγκέφαλός της εἶχε καταμερισθῇ εἰς δύο ἡμισφαίρια· τὸ ἐν ἡρᾷ, ἐσκέπετο, ὄνειροπόλει, κατεστρατήγει τὸν ἕνα· τὸ ἄλλο τὸν ἄλλον. Εἶχε κανονίσει πλέον καὶ αὐτοὺς τοὺς παλμούς της καρδίας της· ἤξευρεν· αὐτοὶ οἱ παλμοί, οἱ σφοδροί, οἱ ἀλλεπαλλήλοι εἶναι διὰ τὸν Γιάννην· αὐτοὶ, οἱ μαλακώτεροι, οἱ ῥυθμικώτεροι, εἶναι διὰ τὸν Θεαγέννην. Μόνον ἐν τῷ βίῳ τῶν ὁνείρων της δὲν κατάρθωσε νὰ ἐπιβάλλῃ τάξιν· κάποτε τῇ παρουσιάζοντο καὶ οἱ δύο μαζί, καὶ τότε ποῖος τρόμος! ἐνόμιζεν ὅτι συνελήφθη ἐπ' αὐτοφώρῳ, ἐνῶ συγχρόνως συνέλαβον καὶ αὐτοὶ ἀλλήλους καὶ ὅτι πρὶν ἢ λογαριασθῶν μετ' αὐτῆς ἐζήτουν νὰ λογαριασθῶν ἀναμεταξύ των· διὰ μιᾶς εὕρισκοντο μὲ ξίφη εἰς τὰς χεῖ-

ΣΑΡΑΚΟΣΤΗ.

Τελείωσε ἡ Ἀποκρητὴ καὶ ἡσύχασ' ἡ Ἀθήνα !
Δόξα νὰ ἔχη ὁ θεὸς, ποῦ δὲν θ' ἀκούμε πιὰ
γιά τὸ χορὸ καὶ τὸ σουπὲ τοῦ τᾶδε καὶ τοῦ δεῖνα,
γιά τὸ σφικτὸ ἀγκάλλισμα καὶ τὴν ἀδιαντροπιά.
Κατὰ διαβόλου, Ἀποκρητὰ, 'στὸ διάβολο καὶ οἱ μπάλιοι,
καὶ ἀκόμη πιὸ μακρύτερα οἱ κύριοι μεγάλιοι.

Τελείωσε ἡ Ἀποκρητὴ μὲ τὰ τρελλὰ παιχνίδια,
δὲν ἔχει πιὰ πηδήματα, ζουρνάδες καὶ νταούλια.
Στεφανωθῆτε ὅλοι σας μὲ σκόρδα καὶ κρεμμύδια,
καὶ σὺ, μικρὲ Ἀλέξανδρε, μὲ δροσερὰ μαρούλια.
Γιὰ τὰ μεγάλα ἄθλα σου νομίζω πῶς σοῦ φθάνει
ἀπὸ μαρούλια κάμποσα ἀθάνατο στεφάνι.

Καθαρισθῆτε ὅλοι σας 'στὴν καθαρὰ Δευτέρα,
καὶ σεῖς οἱ ἀναμάρτητοι καὶ οἱ ἀμαρτωλοὶ,
παστρέψου σὺ, κατὰγυμνη, καὶ σὺ πλουσίᾳ σφαῖρα,
Παλάτι, σπῆτι ξέσκεπο, Κυβέρνησις, Βουλὴ.
Καθαρισθῆτε ὅλοι σας μὲ ψυχικὴ γαλήνη,
καὶ κολυμβήθρα Σιλῶν δὲν φθάνει νὰ μᾶς πλύνῃ.

Εἶναι πολλαῖς ἡ βρώμικαι μας, πολλὰ τὰ κρίματά μας,
ὅ,τι καλὸ καὶ ἂν πιάσουμε ἀμέσως θὰ βρωμῆσῃ,
καὶ τὸ μυαλό μας σάπισε καὶ ἡ ζωντανὴ καρδιά μας,
καὶ ὁ Ἰορδάνης δὲν ἔμπορεῖ νὰ μᾶς ξεκαθάρσῃ.
Σὰν Βρωμολίμνη 'στὴ στιγμὴ καὶ ἐκεῖνος θὰ νὰ γίνῃ,
ἂν ἐκεῖ μέσα ὁ Ῥωμηὸς τῆς βρώμικαι του ξεπλύνῃ.

Σαρακοστὴ, Σαρακοστὴ, καθαρισμὸς εἰς ὅλους,
προβάλλετε μὲ σώματα καὶ μυῖτρα καθαρὰ,
ὡς τώρα πάντα ἔχουμε παρέα μὲ διαβόλους,
ὡς κάμουμε καὶ μὲ θεοὺς παρέα μιὰ φορὰ.
Ἀφήστε τὸν διάβολο 'στὸ διάβολο νὰ πάῃ,
καὶ ἐλάτε ὡσὰν ἄγγελοι εἰς τοῦ θεοῦ τὸ πλάϊ.

Ἐσχίστε τὴν ἀδιαντροπὴν τοῦ Σατανᾶ μουτσούνα,
καὶ ὅλοι μὲ κατάνυξι μαζί μου τραγουδάτε
«Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς» καὶ ὅχι «Παπαρουνά»,
καὶ ἀλάργα μίλια ἕκατὸ ἀπὸ κρασί τραβάτε.
Γυναῖκες καὶ ἄνδρες φεύγετε σὰν διάβολο ξυδάτο
καὶ ἀπ' ἐκεῖνο πῶς τὸ λὲν τὸ μυριανθεμάτο !

Σαρακοστὴ, Σαρακοστὴ, μὲ χάβαρα, μὲ στρείδια,
μὲ βρεκτοκούκκια, κάρδαμα, χαλβὰ, χαβιάρι, σκόρδα,
μὲ ἄχινους, καλόγνωμες, σουπιές, χταπόδια, μήδια,
μὲ Ἐκκλησιά, μὲ προσευχὴ, μ' ἐξάψαλμο, μὲ λόρδα.
Σαρακοστὴ μὲ κόψιμο καὶ μὲ δυσεντερίαις,
μὲ φασουλάδα, μὲ φακὴ καὶ τόσαις μπαταρίαις.

Σαρακοστὴ, Σαρακοστὴ, δουλεῖα καὶ ἡσυχία,
κινεῖται ἡ Κυβέρνησις, κινεῖται καὶ ἡ Βουλὴ . . .
μὰ τᾶχατε δὲν θάμαστε, Σαρακοστὴ ἀγία,
καὶ ἀπ' αὐταῖς τῆς Ἀποκρητῆς ἀκόμη πιὸ τρελλοί ;
Ἐλέησόν μας ὁ θεὸς κατὰ τὸ ἑλεός σου,
μὰ πρόσεξε καὶ σὺ, θεέ, μὴ χάσης τὸ θεό σου.

Souris.

ρας, προσωπίδας εἰς τὸ πρόσωπον, μόνον μὲ τὸ ὑποκά-
μισον, ὁ εἰς ἀπέναντι τοῦ ἄλλου εἰς τὴν πρώτην θέσιν
τῆς ξιφασκίας. Ἴδου ἀρχίζουν νὰ διασταυρῶσι τὰ ξίφη·
ὦ θὰ τραυματισθοῦν, καλὲ, θὰ χυθῇ αἷμα, Παναγία μου !
νὰ σηκωθῶ νὰ τοὺς χωρίσω· νὰ πέσω εἰς τοὺς πόδας των·
ν' ἀποσπᾶσω τὴν μαγικὴν ξανθὴν μου κόμην· νὰ γίνω
θύμα ἐγώ· ἰδοὺ, νὰ με, ἐμπήξατε καὶ οἱ δύο τὰ ξίφη
σας εἰς ἐμέ· ἐγὼ εἶμαι ἡ διπλὴ ἔνοχος, ἡ διπλὴ ἀπι-
στος. Ἀλλὰ ποῦ νὰ σηκωθῇ ! καρφωμένη ἐπὶ τῆς κλίνης
τῆς ἡσθάνετο ὅλα τῆς τὰ μέλη βαρέα ὡς μόλυβδος· ὁ
βραχιὼν τῆς, ὁ τορευτὸς ἐκεῖνος καὶ παχουλὸς βραχιὼν
ἐζύγιζεν ἕνα στατήρα· ὁ μηρὸς τῆς ὁ λεῖος ὡς ἀλειμ-
μένος ἱστός πλοίου ἦτο ἀκίνητος· ἐζήτει νὰ φωνάξῃ,
ἀδύνατον· ἡ φωνὴ τῆς ἐπνίγετο ἐν τῷ λάρυγγί τῆς· καὶ
αὐτοὶ παίζουν ἀκόμα τὰ ξίφη· ὁ Γιάννης φαίνεται ὅτι θὰ
ὑπερισχύσῃ νὰ, νὰ, ἔθιξε τὸ γυμνὸν στῆθος τοῦ Θεαγέ-
νους ! Βοήθειαν ! κατάρθωσε νὰ φωνάξῃ καταβαλοῦσα
ὅλας τῆς τὰς δυνάμεις. Καὶ μὲ τὸ «βοήθεια !» ἐξύπνισε !
Ποῦ ἦτο ; Ποῦ εἶναι ; Ἐφυγαν ; Ὁ ἰδρὼς τὴν εἶχε
περιρρέυσαι, ὁ λευκὸς τῆς χιτῶν θερμὸς θερμὸς κατησπά-
ζετο μέχρι πνιγμονῆς τὰ μέλη τῆς. Ἀνέπνεε βαρέως, τα-
χέως, καὶ ἡ ἀδυναμία τῆς ἦτο τόση ὥστε εὐκόλα ἀπε-
κοιμᾶτο. Ἄλλοτε πάλιν τῇ ἐνεφανίζετο ὁ τρυφερὸς Θεα-
γένης, τὴν ἡσπάζετο θερμὸς εἰς τὰ χεῖλη καὶ τῇ προσέ-
φερεν ἐν ἄνθος οἶον δήποτε, ὡς ἐσυνείθιζε, καὶ μόλις
ἐκείνη ἔτεινε νὰ λάβῃ τὸ ἄνθος ἐκ τῶν χειρῶν του, αἰ-

φνης τὸ μικρὸν ἐκεῖνο σῶμα ἐλάμβανε διαστάσεις ἀφυ-
σίκους, ὁ ἰσχνὸς βραχιὼν προσεδέχετο μῦς ἀθλητικούς,
ἐνόμιζες ὅτι ἔβαινεν ἐπὶ καθόρων καὶ τὸ γλυκὺ ξανθὸ
τῆς κόμης χρῶμα βαθμηδὸν βαθμηδὸν, ὡς νὰ ἐποτίζετο
φάρμακον τῆς Μίς Ἀλλεν, ἐμαύριζεν, ἀντὶ τῆς λεπτῆς κυ-
κλικῆς γενειάδος μὲν στρατιωτικὸν ἐφύτρωνεν ὑπὸ τὸν
πώγωνα καὶ ὁ Θεαγένης, ὁ μικρὸς τῆς, ὁ καλὸς τῆς,
ὁ ξανθὸς τῆς, ἐγένετο . . . Γιάννης ! Ἡ Εὐθαλία ἐτρό-
μαζεν ἀπὸ τὴν μεταμόρφωσιν αὐτὴν καὶ ἐξύπνα !

Ἐκτὸς αὐτῶν τῶν νυκτερινῶν παρεξηγήσεων, κατὰ
τὰ ἄλλα ἡ Εὐθαλία εἶχε τόσῳ ἐξοικειωθῇ πρὸς τὸν κα-
ταμερισμὸν τοῦ ἔρωτος, ὥστε τῇ ἐφαίνετο φυσικώτατος.
Παρέβαλλε πολλάκις τοὺς δύο αὐτῆς ἐραστὰς πρὸς τοὺς
δύο τῆς ὀφθαλμούς· δὲν βλέπομεν, ἔλεγε, τὰ αὐτὰ πράγ-
ματα καὶ διὰ τῶν δύο ; καὶ ἐγὼ αἰσθάνομαι τὸν αὐτὸν
ἔρωτα πρὸς τοὺς δύο. Καὶ οἶονεὶ κοροϊδεύουσα ἡ ἰδία
τὴν ἐπιτηδεύότητά τῆς ἐπεφώνει ἐν ἡδονικώτατον : *Μά-
τια μου !* συμπεριλαμβάνουσα εἰς τὸ ἐπιφώνημα καὶ τοὺς
δύο ἐραστὰς.

Βαθυδὸν αὐτὸς ὁ δυασμὸς τὴν ἐτελειοποιεῖ, εἶχε κα-
ταντήσῃ διπλὴ φύσις. Αὐτὴ ἡ μετὰ τοῦ Γιάννη θετι-
κὴ, αἰσθητικὴ, ὕλιστικὴ, μεθυστικὴ, ἐξητμίζετο παρὰ
τὴν ποιητικὴν φυσιογνωμίαν τοῦ Θεαγένης, ὅλη αἰ-
θρᾷ, μῦρον καὶ αἰσθημα. Προσάκις, ὥρας δὲν ἔμνε πλε-

ΚΑΘΑΡΗ ΔΕΥΤΕΡΑ—ΚΟΥΛΟΥΜΑ

Ἦτο θέαμα ἐκ τῶν σπανιωτέρων ἢ τὸ πρῶτ' τῆς Δευτέρας ὄψις τῆς ἀγορᾶς. Οὐδέποτε τόσος κόσμος ἐπυκνώθη ὑπὸ τὰς ἐτοιμορόπους τῶν ὀψοπωλείων ἐκεῖ στέγας καὶ τοὺς λασπώδεις στενοὺς διαδρόμους. Οἱ συνήθως δι' ὑπηρετῶν ὀψωνίζοντες τὸ κρέας, τοὺς γάλους, τὸ κυνήγι καὶ τὰς ὀπώρας τῶν ἐνόμισαν ὅτι ὤφειλον αὐτοπροσώπως νὰ ἐκλέξουν τῆς πίναις, τῆς καλόγνωμης, τὸ ἕτα-πόδι, τὸ χαβιάρι καὶ τῆς λαγάνας τῶν. Πωληταὶ καὶ ἀγορασταὶ ἦσαν χθὲς ἡδελφωμένοι. Συμφωνίαι σχεδὸν δὲν ἐγίνοντο. Αἱ φωναὶ δὲ τῶν πωλούντων τὰ χάθαρα ἀντήχουν ἀπὸ μακρὰν ὡς ἰαχὰὶ ἢ ὡς εὐοὶ! εὐοὶ! στρατοῦ μαχομένου. Ἡ ὄψις τῶν θαλασσιῶν, μυριζόντων τὴν παρθένον εὐωδίαν τῶν, τοῖς ἐδίδε μοναδικὴν ἐλευθερίαν προχθές. Οἱ περισσότεροὶ τῶν ἐβωμολόχουν δυσνατὰ. Ἠκούσαμεν παρ' ἐνὸς μιδοπώλου νέον τρισυπόστατον τοῦ ἀνθρωπίνου βίου σύνθημα: Σκαμπίλι, κρασί, γυναῖκα. Ἐνθυμήθημεν τὸ ἄλλο τρισυπόστατον τοῦ ἐνὸς τῶν ἡρώων τοῦ ἐπιφυλλιδιγράφου μας Μούργου: Φαγῆ, γυναῖκα, κρασί. Τὰ παντοπωλεῖα ἦσαν ἀρειμανιώτατα περιβεβλημένα. Ὁλος ὁ Παρνασσὸς τὰ εἶχε στεφανώσει. Οὐδέποτε τόσκι δάφναι ἐκόσμησαν τὰ Φάρσαλα ἢ τὴν Ὠστερλίτσαν.

Καὶ μὰ τὸ ναὶ, αἱ στεφανούμεναι ἐκεῖ ἐλαίαι τὰς ὁποίας τόσον ἀπληστώως ἔτρωγεν ὁ Βύρων ἐπὶ τῆς ῥάχης τοῦ Ἰμμήττου, ἐνέκρυπτον μεγαλειτέραν ποίησιν ἀπὸ πολλὰ ἰσχνὰ τῶν συγχρόνων μας στιχάρια καὶ ὁ κατακόκκινος ἐκεῖ ταραμῆς, ὡς σβέρκος τοῦ Βουλευτοῦ Στεφανίδου ἢ Κώστα τοῦ Σκουπιδᾶ, ἤξιζε τὴν δάφνην πλείοτερον ὅλων ὁμοῦ τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ.

Δὲν ἐπρόφθαινον οἱ παντοπωλὰι νὰ ζυγίζουν, νὰ δίδουν, νὰ ἐκτιμῶν, νὰ λογαριάζουν. Ὑφίστατο τακτικὴ πολιορκία, δι' ἣν ἐδέησε νὰ προσκαλέσων καὶ ἐπικούρους δυνάμεις. Ἦσαν ὅμως ὅλοι χαρὰ οἱ παντοπωλάρ-χαι. Ἐνῶ οἱ κακόμοιροι κρεοπῶλαι οὔτε τὴν οὐρανὸν τῶν ἐτόλμων νὰ δαίξουν. Ἐφευγον ὡς νὰ ἦσαν διάβολοι καὶ οἱ παντοπωλὰι ὅλοι Χριστοί. Μόνον τὰ καρφιά καὶ αἱ ἀρ-πάγαι τῶν ἴσταντο ἀπειλητικαί, ὡς νὰ ἔλεγαν πάλιν θὰ κρεμασθῇτε ἐπάνω μας, ἂν ὄχι σεῖς, ἀλλὰ τὰ βαλάντια σας. Τρεῖς καὶ εἴκοσι τὸ ἀρνὶ μας, διώμυσθ' τὸ τραγίσιο. Αἱ παρέαι ἐνέσκηπτον μαζὺ συντεταγμέναι καὶ ἤκουες πλέον τὰ συμβουλίαι τῶν: νὰ πάρουμε καὶ 'μύγδαλα' ὄχι φθάνουν πορτοκαλῖα μωρὲ ἢ ῥετσίνα ταραμὰ σηκώνει καὶ τίποτ' ἄλλο! Καὶ οἱ ἀρτοπῶλαι αὐτοί, οἱ καθ' ὅλας τὰς γαστρονομικὰς ὥρας τοῦ ἔτους διατηροῦντες μονοτονίαν ἀνεμομύλου, εἶχον προχθὲς τὴν ποίησιν τῶν. Ἐπῶλουν ἀφράτας, μαλακὰς, ὀλίγον λιπὰς λαγάνας, ἤτοι, κυρίαι μου, πῆταις, χαβαροέθιμο καὶ αὐτὸ τῆς Καθαρᾶς Δευτέρας. Ἐν γένει τὴν ζῶν ἔειχεν ἢ προχθесινή Ἀγορὰ, ὥστε ἐνόμιζε τις ὅτι ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος ὁ τὸ πρῶτ' τῆς Δευτέρας ὁρμήσας εἰς τὰ ὀψοπωλεῖα, εἶχεν ἀπελπισθῇ ἀπὸ τὴν φοβερὰν ἀκρίβειαν τῶν ἀπόκρεω, τὰς 19 δραχμὰς τοῦ γάλου, τὰς τρεῖς τοῦ κρέατος καὶ τὰς ἄλλας τρεῖς τῶν ψαριῶν καὶ εἰσέβαλλε νὰ ἐκδικηθῇ τὴν πείναν καὶ τὸ βαλάντιόν του, ἀγοράζων ἐπὶ τέλους τρόφιμα φθινὰ, κάρδαμα, κρίμμυα, ῥόκαν καὶ καλόγνωμης, τὰς ἀθιγγανίδας αὐτὰς τῆς ἀριστοκρατικῆς φυλῆς τῶν στρεϊδίων τῆς Προποντίδος καὶ τοῦ Κέκρωπος τοῦ Ἀθηναῖκοῦ στρεϊδοσυνοικισμοῦ Λούκα τοῦ Χαλκοκονδύλη.

*
*
*

Ἀλλὰ τί ἡμέρα ἢ τῆς προχθесίνης Δευτέρας! Ἐξημέρωσε δροσερὰ, χλιαρὰ, ὡς ὑελοτὸν τουρκικοῦ λουτροῦ,

σίον του βεμβάζουσα τὸν ἀστερισμὸν τῆς Ἀφροδίτης. Καὶ ὁ Θεαγένης παρ' αὐτῇ νὰ περιέρχεται εἰς ἑκστασι-ν, νὰ νομίζῃ ὅτι ῥοφᾷ αὐτὸν τὸν τρέμοντα χρυσὸν τῆς Ἀφροδίτης, φρίσσοντα ἐπὶ τῆς κυανῆς στρωμνῆς του, ὡς νὰ ἦτο αὐτὴ ἡ ζωὰ σὰρξ τῆς Θεοῦ τοῦ κάλλους. Ὀλίγον ἀφηρημένους ἐὰν ἦτο ἐνόμιζεν ὅτι ὠνειροπόλει πλησίον τῆς τὸν Ἄρη κοιμώμενον καὶ ἤκουε τὸν Ἑρμῆν χαλκεύοντα τὰ πρῶτα δεσμὰ τῆς συζυγικῆς ἀπιστίας. Ἡ Εὐθαλία τὸν βραχίονα ἔχουσα ἐπὶ τοῦ ὤμου του καὶ φέρουσα ὅλον τὸ θάλλπος τοῦ στήθους εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ὠνειροπόλου ἐθαύμαζε τὸν ἀστέρα εἰς τὸ πρόσωπόν του. Καὶ ἐτελεῖτο ἐκεῖ τριπλῇ μυστικῇ συγκοινωνίᾳ αὐτοῦ μετὰ τοῦ ἀστέρος καὶ ἐκείνης μετ' αὐτοῦ. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ φυσιολόγος ἐραστὴς ἐλάτρευε πλείοτερον τὴν Ἀφροδίτην ἢ τὴν Εὐθαλίαν· ἀλλ' ἡ Εὐθαλία ἀναλογιζομένη τὸν διπλοῦν τῆς ἔρωτα δὲν ἐτόλμα νὰ ζηλοτυπήσῃ. Τὰ ἀπασχολοῦντα τὸν Θεαγένην αἰσθηματικὰ συνήθως ἐξωτερικεύοντο διὰ θαυμαστικῶν, δι' ἐπιφωνημάτων. Ἦτο ὀλίγον τῆς παλαιᾶς αἰσθηματικῆς σχολῆς. Συνεπλήρου τὴν ιδέαν ἐν τῷ ἐγ-κεφάλῳ του, τὴν ἐμελέτα, τὴν ἀπελάμβανε καὶ δὲν ἄφινε νὰ τὸν διαφύγῃ εἰμὴ βραχεῖα τις ἄκρα αὐτῆς. Ἀ-τί μαγικὸν τὸ φῶς τῆς! ἔλεγεν πρὸς τὴν Εὐθαλίαν· ἐνῶ καθ' ἑαυτὸν ἐμελαγχόλει, διότι ὁ ποιητικὸς ἐκεῖνος τοῦ οὐρανοῦ λαμπτήρ ἦτο κόσμος καὶ εἶχε καὶ αὐτὸς τοὺς νόμους καὶ τὴν ἑλξιν του, τὰς νύκτας καὶ τὰς ἡμέρας

του, γαλήνην καὶ καταιγίδα, ἔρημον καὶ δάση, ὁάσεις καὶ πλημμύρας, καὶ μετὰ ταῦτα πάλιν, ἀφαιρούμενος τῆς ἐγκεφαλικῆς ἐργασίας, ἐπανάρχετο εἰς τὴν ἀκοπον τῶν αἰσθητηρίων καὶ ῥοφῶν τὸ φῶς τοῦ πλανήτου συνωψίζετο ὅλος εἰς ἐν περὶ τῆς μαγείας του ἐπιφώνημα.

Ἄλλ' ὅταν ἐν τῷ Ξενοδοχείῳ τοῦ ἤρχετο ἡ ἔμπνευσις ν' ἀνοίξῃ δύο τρεῖς Οἰκονόμους διὰ νὰ κεράσῃ ὄντινα τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ συνεπᾶθει καὶ ἐπανάρχετο εἰς τὴν συνέντευξιν ὀλίγον θερμοκέφαλος, τότε κατέπληττε τὴν Εὐθαλίαν μὲ τὰ παραδοξολογήματά του.

— Εὐρεῖς τί; Ἦθελα νὰ ἔχω εἰς τὸ τραπέζι μου ἐπάνω, ἀντὶ σπερματσέτου ἓνα ἄστρο ὅταν γράφω στί-χους.

— Γιὰ μένα; τὸν διέκοπτεν ἡ Εὐθαλία.

— Ἄς εἶναι καὶ γιὰ σένα. Καὶ ξεύρεις τί ἤθελα ἀ-κόμα; Μὰ νὰ μὴ ζηλέψῃς. Κάπου διάβασα ὅτι αἱ οὐ-ράνιαι σφαῖραι κινοῦνται ὑπὸ ψυχῶν, αἵτινες στρέφονται διηλεκτῶς, ἀναζητοῦσαι ἑαυτάς· τὸ λοιπὸν ἤθελα ἡ ψυ-χή μου νὰ στρέφεται περίξ τῆς Ἀφροδίτης.

Καὶ τότε ἐνθυμεῖτο τοὺς στίχους τοῦ Μυσσε καὶ τοὺς ἀπήγγελλε γλυκύτατα προσεγγίζων τὰ χεῖλη του εἰς τὰ χεῖλη τῆς φιλάττης του:

Vénus! flambeau divin!—Astre cher aux pirates!

Astre cher aux amants!

Ἀπὸ τῆς Ἀφροδίτης μετεπήδη ἄλλοῦ.

πρὸς μεσημβρίαν μετεβλήθη εἰς βροχερὰν, κλαψιάραν, λχσπώδη, ἐνῶ ὁ οὐρανὸς ἐνεδύετο τὸν μολυβδόχρουν ἀδιαπέραστον χιτῶνά του, εἰδικὸν διὰ τοὺς αὐτοκτονοῦντας ἢ τοὺς παραφρονοῦντας. Πολλοὶ ἀπελπισθέντες ὄχι τόσον διὰ τὸν καιρὸν, ὅσον διὰ τὰ ψόφονα, τὰ ἐστρωναν κἄτω, ὅπου ἐτύχαινε, καθ' ὁδὸν, πρὸ τοῦ πρώτου τυχάντος παντοπωλείου κ' ἐστῆσαν καὶ τὸν χορὸν, συγχρόνως δὲ ἤρχιζαν καὶ τὸ τραγοῦδι. Ἀλλ' ἐν γένει αἱ ὁδοὶ ἤσαν ἔρημοι, οἱ ἄνθρωποι πεισματωμένοι, ὁ Παρασκευαίδης παράφορος καὶ αἱ Στῆλαι μόνον ποῦ δὲν ἔκλειον. Μόνον τὸ Σχιστὸ, ἡ ῥωμαντικωτάτη αὕτη παρὰ τὸν γέροντα Λυκαβητὸν ῥαγὰς, ἔβριθε κόσμου ἀπὸ πρῶτας, ποιητικωτάτη κλιτύς, γειτονικῇ ἔχουσα τὰ Πευκάκια καὶ τὴν Δεξαμενὴν, δωρεὰν προσφερομένη ἐξοχὴ εἰς τὰ πολυπληθῆ τμήματα Νεαπόλεως καὶ Λυκαβητοῦ. Καὶ εἶχον ἐξέλθει σχεδὸν λυσίκομοι καὶ ἀργυρόπεζαι αἱ περίξ οἰκοδέσποιναί μετὰ τῶν ὄψων καὶ τῶν τέκνων των, καὶ ἄλλαι ἐτερογενεῖς παρέαι καὶ περιπατηταὶ κατ' ἄτομα καὶ ἐκυνηγοῦντο καὶ ἐκάθηντο καὶ ἡσθμαίνον ἐκ τοῦ ἀνηφόρου καὶ εὐρίσκοντο ἤδη εἰς τὴν ἐκ τοῦ πλησίον ἀπόλαυσιν τῶν Κουλούμων, ὅταν ἐπίασε ἡ βροχὴ καὶ τότε ἤρχισε τὸ ἀληθὲς κυνηγητὸ μὲ γεμάτο ἄλλαι τὸ στόμα, μὲ τὰς παροψίδας εἰς χεῖρας, ὅπου φύγη φύγη, μὲ γέλοια, μὲ χάχλανα καὶ ὀλίγα παράπονα κατὰ τοῦ καιροῦ ποῦ πῆγε νὰ βρέξῃ ἀπάνω σ' τὸ φάγῃ μας.

*
* *

Ἄλλη, ὅπως διόλου ἄλλη, ἡ φυσιογνωμία τοῦ Φαλήρου. Τὸ μοναδικὸν θέαμα ἦτο ἐκεῖ ἡ θάλασσα, οὔτε γαλανή, οὔτε λευκή, ἀλλὰ φαιὰ, καποπτριζουσα τὸν οὐρανὸν εἰς τὰς ἀγκάλας της, καὶ λεία, μόλις κινουμένη, ὡς ἐπιφάνεια ἡδονικῆς ὑποτρεμούσης τσελατίνας. Ὁ κόσμος δὲν ἦτο οὔτε πολὺς, οὔτε ὀλίγος. Τὰ τραῖνα τὰ

ἐβλεπες πλήρη ἀνερχόμενα καὶ κατερχόμενα· καὶ ἔλαφρους τινες ἀκόμα περὶ τῆς θέσεως ἀγῶνας· καὶ ὅμως ἡ πλατεῖα τοῦ Φαλήρου ἦτο κενή· κἄπου κἄπου ὡς ἀραιὸν κυνήγι ἀνεφαίνοντο περιπατηταὶ ἀμφοτέρων τῶν φύλων, κρυωμένοι, ἄνοστοι, κἄτι γερόντια, συνοδεύοντα θησαυροὺς κλπ. Τὸ θέαμα, ὅπερ ἄλλοτε ἐδείκνυνεν ἡ πλατεῖα, εἶχε κενωθῇ, ὡς ὅσον ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην παροψίδα, ἐντὸς τῆς μεγάλης αἰθούσης τοῦ Κεντρικοῦ Ξενοδοχείου, ὅπου διὰ τὴν βροχὴν κατέφυγον ὅλοι καταλαβόντες καναπέδες, τραπέζας, τραπεζακία, καρέκλες. Ἐν τῇ αὐτῇ ἀκουσίᾳ εἰσβολῇ ἡ εὐθυμία γεννᾶται αὐτόματος καὶ αἱ φιάλαι Οἰκονόμου, Ἀμπαζοπούλου, Σόλωνος, Μοναχοῦ, Ντρέερ ἐκπωματίζονται μόναι των, πληροῦσαι τὴν αἴθουσαν τοῦ μεθυστικοῦ τῶν ἀνθρακικοῦ ὀξέος, ἐξάπτουσαι τοὺς ἐγκεφάλους, ἀνάπτουσαι τὰς καρδίας, θερμαίνουσαι τοὺς λάφυγγας, τὴν γλῶσσαν, τὰ χεῖλη. Τὸ κλειδοκύμβαλον τῆς αἰθούσης αἰφνιδίως ἤρχισε νὰ ὀμιλῇ καθορίσεις, βάλς, ὀπερέτας, ὅλα ἀνάκτα, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ χορὰς ἀλλοφύλων, κουρδίσθηκε χορὸς ὁμοφύλων, παραταθείς δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ἐν μέσῳ ἄσματος, κόρδακος, πιτοῦ, ἀστεῖσμων, φωνῶν, συγχύσεως γλωσσῶν, ἀνατολικῆς Βαβυλωνίας, σπρωξιμάτων, σπαθιδῶν ἀξίωματικῶν, μπύρας, ἀστακῶν, μεζεδῶν, ζάλης, ἐμέτου καὶ ἄλλων.

Βασίλισσαι τοῦ χοροῦ διεκρίθησαν ἡ mignon γαλακτόλευκος καὶ χρυσόξανθος δεσποινίς Ἀριστείδης Ρούκης καὶ ἡ ὠραία Καρυάτις δεσποίνα Φιλοποίμην Παρασκευαίδης. Ἀμφοτέραι ὑπέστησαν τακτικὴν πολιορκίαν, λαμβάνουσαι συνεχεῖς προσκλήσεις καὶ μόνον ἡ ἀπουσία τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως συνετέλεσεν ὅπως μὴ κατὰ πάντα συναμιλληθῶσι πρὸς τὰς δύο ἡρώινες τοῦ μεγάλου χοροῦ τοῦ κ. Φόρδ, τὰς δύο Τρικυμίας τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς.

— Εὐθαλία, τῇ ἔλεγεν, ἀπόψε ἔχω καννιβαλικὰς ὀρέξεις! Ἦθελα νὰ ἀνατάμω τὴν καρδίαν σου, καὶ νὰ σκύψω νὰ δῶ τί κρύβει μέσα της.

Πολλάκις ὁ μαλακὸς, ὁ λεῖος ἐραστὴς ἐξηγριοῦτο, ἐλάμβανε θέσιν Χάμιλετ ἐνώπιον τῆς Ὁφελίας καὶ τὴν ἠρώτα μὲ βλέμμα ἄγριον:

— Εἶσαι ἀμαρτωλή;

Ἡ Εὐθαλία ἐνόμιζεν ὅτι ἡστείζετο καὶ ἐμειδία.

— Εἶσαι ἀμαρτωλή; ἐφώναζεν ἐκεῖνος! Ἔχεις εἰς τὴν καρδίαν σου νύκτα;

Καὶ ἐτίνασσε τὴν χεῖρά της μεθ' ὀρμῆς, ἐνῶ ἐν δάκρῳ ἐφαίνετο νὰ ἀναβλύζῃ τοῦ ὀφθαλμοῦ του.

Ἡ Εὐθαλία ἐτρόμαξε καὶ μόνον ὅτι δὲν ἔκλειεν.

Ἀλλὰ τοῦ Θεαγένους ἐν μιᾷ στιγμῇ ὁ ἐγκέφαλος ἐκαμνε τὸν γύρον τοῦ κόσμου, ἐβλεπε πρὸ τῶν ποδῶν του ἐν θῦμα παιγνίου, τοῦθ' ὅπερ ἤρχιζε νὰ ὑπολαμβάνῃ ὄχι τόσον ἐντιμον καὶ οἶονεϊ ταπεινούμενος αὐτὸς τὴν ἐβώπευε, ἕως ὅτου νὰ τὴν κάμῃ νὰ μειδιάσῃ.

Μὲ τὸν Γιάννην δὲν διέτρεχεν ὅλας αὐτὰς τὰς περιπετείας καὶ τὰς μεταβάσεις. Μεταξὺ τῶν συνεντεύξεων τῶν ὑπῆρχε τόση διαφορὰ, ὥστε πρέπει νὰ μᾶς πιστεύσητε ἐὰν σὰς εἴπωμεν ὅτι ἡ πονηρὰ Εὐθαλία εἶχε ἰδιαιτέρον ἱματισμὸν δι' ἑκάτερον ἐκ τῶν δύο. Οὐδέποτε ὁ Ῥοδόσταμος ὑπῆρξε τυπικώτερος, μάλλον ἀκριβο-

λόγος, εἰς τὰ ζητήματα τῶν ταινιῶν, τῆς κομμώσεως, τῆς τοαλέτας, σύμφωνα μὲ τὰς διαφόρους περιστάσεις. Μὲ τὸν Θεαγένην ἐπέδιωκε τὸ ἀτμηλέητον, τὸ ἄγριον οὐδέποτε τῆς ἔλειπεν ἐν τριαντάφυλλον ἐπὶ τῆς κόμης ἢ ἐπὶ τοῦ στήθους· οὐδέποτε τῆς ἔλειπεν ὁ κορσὸς· ἐνῶ μὲ τὸν Γιάννην ἐνησμενίζετο κυρίως εἰς φόρεμα πολλὰ στενόν, κολλητὸν ἐπὶ τῶν μελῶν της καὶ χρώματος κυανοῦ, τόσον πολὺ πηγαίνοντος μὲ τὰ ξανθὰ μαλλιά της· ἐλαφρὸν καρρὲ ἐχάρασεν ὁ λαϊκὸς της καὶ κατ' ἄλλην πάλιν ἰδιοτροπίαν ἔφερεν ὄχι μπόταις, ἀλλὰ σκαρπίρια. Ὑπὸ τοιοῦτο φόρεμα ἦτο τόσον διαφανὴς ἡ Εὐθαλία, ὥστε τὴν νύκτα ὁ ὀφθαλμὸς ἠπατάτο· ἐξελάμβανε τὴν Εὐθαλίαν διὰ γυμνὴν γαλανήν.

(Τὸ τέλος εἰς τὸ προσεχές).

Μοῦργος.